

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΡΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ",

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ἡ ΕΙΡΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐξεδόθη τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». — Αἱ ἐξετά-
σεις τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου. — Τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων. — Ἡ θυ-
γάτηρ τῆς Λάρας καὶ τοῦ Πετράρχου (ὑπὸ κ. Μαρίας Θεοδοσιάδου). — Τὸ
συστήριον τοῦ ἐργαστηρίου τῶν Ἀπόρων γυναικῶν. — Χρυσὴ δεκαετηρίς. — Τὸ
ἔνδυμα ἐκ τῆς Καλλιτεχνίας. — Εἰς τὴν ἑκαυλίαν (ὑπὸ κ. Ἀνθῆς Βασιλειάδου). —
Συναυλία τῆς κ. Ἀθηνᾶς Σερεμέτη. — Τὸ πληγωμένον πουλὶ (ποίημα ὑπὸ δος
Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). Διὰ τὰς μητέρας. — Συμβουλαὶ καλλονῆς. — Εἰδο-
ποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Γῆ ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀκαλλιέργητος ἀφειδίσα ἀνάμικτα
ἐκβλαστάνει εὐανθῆ καὶ δηλητηριώδη φυτὰ. Πρὸς τοιαύτην γῆν
δύναται νὰ συγκριθῶσιν αἱ μαθήτριά τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου,
ὧν αἱ πλείοσαι ὑπερέβησαν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, χωρὶς οὐδέ-
μία γνώσις, οὐδέμια στοιχειώδης μάθησις νὰ δώσῃ ὀλίγην ζωὴν
εἰς τὴν δίκαιοιαν, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν.

Ὅ,τι ἐσκέπτοντο, ὅ,τι ἠσθάνοντο, ὅ,τι ἐπραττον ἦν προϊόν
τῶν φυσικῶν ὁρμῶν τοῦ ἐν αὐταῖς ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ φύσει ἐνυ-
πάρχοντος ἐνστικτοῦ. Δι' αὐτὰς ἀπόλαυσις, εὐτυχία ἦτο πρό τι-
νος ἔτι ἀπόκτησις καινουργῶς ἐσθῆτος—ζωηρῶν μέγιστα χρω-
μάτων—, καλὸν φαγητόν, καλὸν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας

προκύπτον κέρδος. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης, τῆς πίστεως, τῆς
ἀρετῆς ὑπελάνθανεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχωσιν
αὐταὶ συναίσθησιν τῶν διαγραφόντων τὰ αἰσθήματα ταῦτα ὄρων.

Τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον ἀνέλαβε νὰ καθαρῆσιν ἀπὸ τῶν δη-
λητηριωδῶν φυτῶν τὴν γῆν ταύτην καὶ νὰ καλλιεργῆσιν αὐτήν.
Ἀνέλαβε νὰ ἐκρίζωσιν πάσας τὰς κακὰς ἕξεις, τὰ πονηρὰ ἐν-
στικτα, καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν πτω-
χῶν ἐργατῶν, τῶν ἀποκλήρων γυναικῶν καὶ θυγατέρων τοῦ
λαοῦ.

Ἐὰν ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀθλιότης δὲν συνωδεύοντο ἐν τῷ
βίῳ ἐκ τῆς ἀμαθίας καὶ τῶν πλανῶν, εἰς ἃς ὁ ἀμαθὴς ὑπό-
κειται, πόσα κακουργήματα ὀλιγώτερα, πόσαι ἠθικαὶ πληγαὶ
καὶ κοινωνικαὶ ἀποσυνθέσεις δὲν ἤθελον ἀποσοβῆθαι; Ἐὰν ὅλοι
κατενοοῦμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἐὰν ἕκαστος μεμορ-
φωμένος ἄνθρωπος ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του ἀνελάμβανε
νὰ καταπολεμῆσιν τὴν ἐν τῷ ὄλῳ πλεονάζουσαν ἀμάθειαν, αἱ
κοινωνίαι καὶ τὰ ἔθνη θὰ ἔβαινον ἀκολούτως καὶ ἐν συνεκτικῇ
σειρᾷ τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

Ὅπως δῆποτε ἡ μόρφωσις τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ ἀποτε-
λεῖτον κυριώτατον παράγοντα τῆς ἐξημερώσεως ἔθνους τινός,
διότι, ὡς ἄλλοτε εἶπομεν, αὐτὴ ὡς μήτηρ, ὡς ἀδελφὴ, ὡς

θυγάτηρ, ως σύζυγος μορφώνει πάντα τὰ μέλη τῆς οικογενείας, ἐμπνέουσα πίστιν, ἔλπίδα, ἀγάπην καὶ ἐνισχύουσα πάντας ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Αἱ μαθήτριά μας τοῦ Κυριακοῦ σχολείου προσέρχονται πρῶτην φορὰν εἰς ἐξετάσεις καταλλήλως κατηρτισμένοι, ἵνα τοιαύτην ἐν ταῖς οικογενείαις των τάμωσιν ὁδόν.

Ἡ ἐπαύριον τῶν Χριστουγένων ὠρίσθη ὡς ἡμέρα ἐναρκτήριος τῶν ἐξετάσεων των. Τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων μας δὲν εἶναι πολὺ ποικίλον. Θρησκευτικά, Ἀνάγνωσις, Γραφή, Ἀριθμητικὴ, Ἱστορία καὶ Οἰκιακὴ Οἰκονομία εἶναι τὰ μαθήματα, ἅτινα κόραι καὶ γυναῖκες πάσης ἡλικίας ἐδιδάχθησαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς λειτουργίας τῆς σχολῆς.

Πῶς ἐδιδάχθησαν, ἵποιον σύστημα ἠκολούθησαμεν δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα. Αἱ ἐξετάσεις εἶναι ὁ ἀριστος γνώμων τῆς ἐργασίας διδασκασῶν καὶ διδαχθεῶν.

Ἐκεῖνο, ὅπερ δημοσίᾳ ὀφείλομεν νὰ ἐπαινέσωμεν, εἶναι ἡ εὐγενὴς καὶ στοργικὴ προθυμία, μεθ' ἧς φιλόανθρωποι καὶ φιλοπρόδοι τῆς πόλεώς μας δεσποῖνα καὶ δεσποινίδες προσῆλθον ἡμῖν ἀρωγοὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. Αἱ κ.κ. Πιπνίνα Βαλλώση καὶ Καλλιόπη Κινδύνη καὶ αἱ δεσποινίδες Ἀσπασία Σκορδέλη, Ἀνθὴ Βασιλειάδου, Ἐλένη Ρούσου, Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου καὶ Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ, ἀκάματοι, τακτικά, διέθετον τὰς Κυριακάς των, ἡμέρας συνήθως προωρισμένας εἰς οικογενειακὰς συναθροίσεις καὶ διασκεδάσεις, διέθετον λέγομεν αὐτάς, εἰς μὀρφωσιν καὶ ἠθικοποίησιν ἀτυχῶν ὁμοφύλων των.

Αἱ πτωχαὶ ἐργάτιδες μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ, εὐάγωγοι, κόσμιοι, πλήρεις προθυμίας ἀπέδειξαν διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς φιλομαθείας των τὴν πρὸς τὰς εὐεργέτιδας κυρίας θερμὴν εὐγνωμοσύνην των.

ΔΕΝΔΡΟΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Δὲν θεωροῦμεν ὡς ἱππερῆ ἱκανοποίησιν διὰ τὰς μαθητριάς μας τὴν παροχὴν βαθμοῦ ἀριστα ἢ καλῶς μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων ἐκάστης. Ὅχι! ἡ κόρη ἔκεινη ἣτις ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα κύπτει ἐπὶ τῆς βελόνης τῆς, ἢ ἐν ἐργοστασίῳ χειρίζεται μηχανὴν πρὸς κατασκευὴν φακέλλων ἢ ἄλλων εἰδῶν, ἣτις κακῶς τρέφεται καὶ ριγοῖ ὑπὸ τὸ ἐκ βαμβακεροῦ ὑφάσματος ἔνδυμά τῆς, ἣτις δὲν ἔχει οὔτε στιγμὴν ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεως, καὶ ὁμοῦ θυσιάζει τὴν Κυριακὴν τῆς, τὴν μόνην ἡμέραν, καθ' ἣν καὶ αὐτὴ εἶναι ἐλευθέρη νὰ ἀναπαυθῆ καὶ διότι τὴν θυσιάζει ἐν τῇ σχολῇ προθύμως, ἄνευ πίεσεως, πρὸς μὀρφωσιν καὶ ἠθικοποίησιν τῆς, ἔχει ἀνάγκην μεγάλης ἐνθαρρύνσεως, μεγάλης ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, ζωηρὰς ἐκδηλώσεως τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξίας καὶ τοῦ χαρακτῆρός τῆς.

Ἀντὶ λοιπὸν βραβείων καὶ βαθμῶν αἱ μαθήτριά μας καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἐορτάσωσι μεθ' ἡμῶν τὴν μεγίστην τῶν ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων, τὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως. Θὰ ἔχωσι καὶ αὐταὶ τὸ Δένδρον των, ὡς τὸ ἔχουν αἱ προνομιούχοι καὶ ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθεῖσαι ὑπάρχεις. Ἀντὶ δὲ δώρων πολυτελῶν θὰ προσενηθῶσι καὶ πάλιν αὐταῖς θερμὰ ἐνδύματα διὰ τὰς ψυχὰς καὶ παγερὰς τοῦ χειμῶνος ἡμέρας, ὑποδήματα καὶ λοιπὰ χρειώδη, ἅτινα βεβαίως καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ

χορηγηθῶσιν ἡμῖν ἄφθονα, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ὑπὸ εὐγενῶν τῆς πόλεώς μας κυριῶν καὶ δεσποινίδων, καὶ ὑπὸ τῶν φιλοανθρώπων καὶ φιλοτίμων τῆς ἀγορᾶς μας ἐμπόρων.

Οὗτοι εἶναι οἱ ὑπὲρ πάντα ἄλλον προθύμως ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐργατῶν συνεισφέροντες, ἀναγνωρίζοντες ὅτι ἄνευ τῆς βελόνης αὐτῶν καὶ τῆς νυκθήμερου ἐργασίας των τὸ ἐμπόριον θὰ ἦτο νεκρὸν καὶ τὰ κέρδη των πολὺ ὀλιγώτερα.

Ἐπειτα ἡ ἀγαθὴ τῶν ἐμπόρων μας καρδιά συμπαθεῖ πρὸς τὰς δυστυχεῖς αὐτάς ὑπάρχεις, πρὸς τὰς μικρὰς ρακενδύτους, αἵτινες ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπισκέπτονται τὰ καταστήματά των, ἀγοράζουσαι κλωστάς, τρίχαπτα, ταινίας καὶ παντοῖα εἶδη διὰ τὰ ἐργοστάσια, ἐν οἷς ἐργάζονται. Εἶναι αἱ τακτικώτεροι, ἀλλὰ καὶ αἱ δυστυχέστεροι πελάτιδες των, διότι ἐνῶ πᾶσαν στιγμὴν εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει, εἴτε καταιγὶς ἐκρήγνυται, αὐταὶ ἐπισκέπτονται τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ἀγοράζουσαι πολλάκις πολυτίμα ἀντικείμενα, εὐρίσκονται διαρκῶς πρὸ τοῦ πειρασμοῦ τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν στολισμῶν, δὲν δύνανται αἱ δυστυχεῖς νὰ διαθέσωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν οὔτε ἐν ἑλαφρὸν μάλλινον σκέπασμα, ἵνα προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Ἴδου διατὶ τὰς συμπαθοῦν οἱ ἐμποροὶ μας. Ὅτι δὲν δύνανται νὰ πράξωσιν ὑπὲρ μιᾶς ἐκάστης χωριστά, τὸ πράττουσι δι' ὅλας ὁμοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας.

Καὶ θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν καὶ τὰ εὐγενῆ αὐτῶν αἰσθήματα, σωρείας ὅλας μαλλίνων ὑφασμάτων διὰ φορέματα καὶ ἐπανωφόρια, θερμὰ σάλια, περικνημίδας, ἐν γένει πᾶν χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον πρᾶγμα διὰ τὰς ἀπόρους ἐργάτιδας μας.

Αἱ κυρίαὶ δὲ αἱ εὐγενεῖς καὶ φιλόανθρωποι, αἱ μητέρες εὐτυχῶν θυγατέρων, ἄς προσφέρωσιν ἐκάστη ὅ,τι βούλεται, ὅ,τι δύναται. Αἱ ἡμέραι αὐταὶ, καθ' ἃς ἐγεννήθη, ἐμαρτύρησε καὶ ἀπέθανε ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας εἰς Θεός, εἶναι κατὰλληλοι νὰ πράττωμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ πλησίον μας τὸ ἀγαθόν.

Ἦδη ἡ δραστηριωτάτη συνάδελφος ἡμῶν δεσποινὶς Ἐλένη Ρούσου εὐτυχῇ ἀπαρχὴν τῶν ἐνεργειῶν τῆς ποιουμένη ἐπεσκέφθη τινὰς τῶν ἐμπόρων μας, εὐγενεστάτης δ' ἡ παράκλησις αὐτῆς ἤξιώθη ὑποδοχῆς.

Οὕτως οἱ ἀδελφοὶ *Δέγγερη καὶ Βασιλοπούλου* προσήνεγον αὐτῇ **27** πήχεις μαλλίνου ὑφάσματος καὶ **5** πήχεις κασιμηρίου δι' ἐπανωφόρια. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ *Ἀδελφοὶ Ἀποστολάκη* **5** ζεύγη κουμβωτῶν γυναικείων ὑποδημάτων. Ὁ κ. *Ἐρρίκος Χάουκολ* **6** ζεύγη περικνημίδων, **12** ρινόμακτρα, **1** σάλι μάλλινον, καὶ **2** λευκώματα. Οἱ *Ἀδελφοὶ Τσαλαπάτη* **6** ζεύγη περικνημίδων. *Ἀνώνυμος* **16** πήχ. ὑφάσματος Ρετσίνα. Ὁ κ. *Ἀριστὸς* **8** γραβάταις μεταξωταῖς. *Ἀνώνυμος* ἔμπορος **16** | **12** πήχεις μαλλίνου ὑφάσματος. Ὁ ὑελοπόωλος *Δερβέναγας* **6** ἀλατιέραις, **3** ἀνοδογοεῖα καὶ **2** μικρὰ ἀγγεῖα. Ὁ κ. *Γεώργιος Τσόκας* **5** ζεύγη περικνημίδας χρωματιστάς. Τὸ ὑαλοπωλεῖον *Λουθρον* **3** δοχεῖα ἀξίας **10** δρ. Οἱ *Ἀδελφοὶ Παπαγιάννη* διάφορα κοσμήματα Δένδρου. *Ἀνώνυμος* δρ. **5**. *Μ. Καμψίλης* δρ. **1**. *Μ. Κατσιγκάρης* δρ. **2**. *Γ. Παναγιωτάκης* δρ. **2**. *Ν. Βρετὸς* δρ. **2**. *Ἀνώνυμος* δρ. **5**.

Ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὴν ὑπερτέραν παντὸς ἐπαινοῦ διὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Κυριακοῦ σχολείου κόπους τῆς δεσποινίδας Ἐλένης Ρούσου, ἣτις καὶ ἐξ ἰδίων προσήνεγκεν ἐν μικρὸν φῶμα ἔτοιμον, καινούργε, ὡς καὶ **30** κηρία διὰ τὸ Δένδρον.

Ἡ ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

Ὁ κῶδων προσεκάλει τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν ἢ μεγάλη ἐβδομάς τῶν ἁγίων παθῶν εἶχεν ἦδη ἀρχίσει! ἡ ἐβδομάς αὕτη, ἣτις εἶναι τόσον ἀγαπητὴ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς, τόσον μεστὴ θείων καὶ ὑψηλῶν διδασμάτων, ἀνεμίμησεν εἰς τὸν ἀθάνατον ποιητὴν τῆς Ἰταλίας Πετράρχην τὴν γλυκυτέραν τῶν συγκινήσεων, τὴν βαθυτέραν, ἣν ποτε ἡ ποιητικὴ ψυχὴ του ἠσθάνθη.

Ἦτο ἡ δευτέρα τῆς ἁγίας ἐβδομάδος τοῦ ἔτους 1328 ὅτε νεώτατος ἔτι ὢν, εἶδε κατὰ πρῶτον τὴν θελκτικωτάτην Λαύραν προσεχυομένην γονυπετῇ, ὡς αὐτός, ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγ. Κλαίρης δ' Ἀβινιῶν.

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε καὶ ἡγάπα τὴν Λαύραν μὲ ὄλην τὴν ζῆσιν τῆς ποιητικῆς καρδίας του εἰς αἰθέριον γλώσσαν ἐψάλλε τὴν ὠραιότητα καὶ τὰς ἀρετάς τῆς. Ἄλλ' οἴμοι! αὕτη δὲν ἦτο προωρισμένη, ἵνα ἐπὶ μακρὸν ζῆσιν ἐπὶ τῆς γῆς, διότι ὄξεια νόσος ἀνήρπασεν αὐτὴν προῶρως ἀπὸ τὰς ἀγάλας τῶν φιλάτων τῆς: ἡμέραν δὲ τινα ἐν τῇ μεγάλῃ θλίψει του ὁ Πετράρχης ἀνέκραξεν: «ὦ σκληρὲ θάνατε, ἀφῆρπασας ἐκ τοῦ κόσμου τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον, ὅστις μὲ καθίστα εὐτυχῇ, καὶ ἐξερριζώσας τὴν ὠραίαν ἐκείνην δάφνην, ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὁποίας ἀνεκούριζον τὰς μεγαλητέρας ἀνίας μου.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐλευκάνθησαν, ρυτίδες δὲ ἐκοίλινον τὸ εὐγενὲς μέτωπόν του ἐν τούτοις ἡ καρδιά του διέμενε πάντοτε ἡ αὐτὴ καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἣτις ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς πρώτης συναντήσεώς των, διηύθυνε τὰ κλονιζόμενα βήματά του πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀγ. Κλαίρης, καὶ ἐκεῖ γονυπετῆς παρεκάλει τὸν Θεόν, ὅπως τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδῃ ἐν κόσμῳ τελειοτέρῃ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν περιπαθῶς ἡγάπα. Περαιτωθείσης τῆς θείας λειτουργίας, ὁ γέρον ἐγείρεται λυπημένος καὶ σοβαρός, ἐπαναλαμβάνων τὸν δρόμον τῆς κατοικίας του.

Κεκλεισμένος δὲ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ ὁ Πετράρχης λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου τοῦ προσφιλεστάτου αὐτοῦ ποιητοῦ, οὐ τὰ ὑψηλὰ ποιήματα κατεπράυνον ἐνίοτε τὰς θλίψεις του. Ἄλλὰ συχνὰ ἐγείρων τὴν σεβασμίαν κεφαλὴν του προσηλώνει τοὺς τεθλωμένους ὀφθαλμούς του ἐπὶ εἰκόνας ἀνηρτημένης ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ τοίχου. Ἐπὶ μακρὸν θεωρεῖ τὸ γυναικεῖον τοῦτο πρόσωπον, τὸ ταυτοχρόνως γλυκὺ καὶ συμπαθὲς, ὅπερ νομίζει ὅτι πάντοτε τῷ προσμειδιᾷ.

Εἶναι ἡ Λαύρα, ἀκίνητος, ἄψυχος, στερουμένη αἰσθήματος καὶ ζωῆς. ὦ! ἐὰν ἡ ψυχρὰ αὕτη εἰκὼν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐνοησῇ! ἐὰν ἠδύνατο ἐπὶ στιγμὴν μόνον νὰ τῷ ἀποκριθῇ! Λύπαι ἀνωφελεῖς!!! Ὁ γέρον ποιητῆς βαθέως στενάξας ἀνεμνήσθη τὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν του εἰς Βοκλούζην, ἔνθα ἐν τῷ μέσῳ τῆς μοναξίας ἀπήγγελλε δι' ἀμιμῆτου πάθους τὰ ὠραιότερα τῶν ποιημάτων του εἰς τὴν προσφιλῆ του Λαύραν.

Αἱ ρομαντικαὶ κοιλάδες, αἱ περιστοιχίζουσαι τὴν ἀγροτικὴν του οἰκίαν, ὁ ἀένναος φλοῖθος τοῦ Σοργία ὕψωσαν τὸ μέγα πνεῦμα καὶ τὴν ποιητικὴν του φαντασίαν εἰς αἰθέρια στρώματα, καὶ οὕτω κατετάχθη μετὰ τῶν ὀλιγίστων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐγεννήθησαν διὰ μὴ ἀποθάνωσιν. Ἄλλ' οἱ ρομαντικοὶ οὗτοι τύποι καθίστων αὐτὸν ἔτι μᾶλλον κατηρῆ καὶ σύννου διὰ τὴν ἀπουσίαν ἐκείνης.

Ἡ ζοφερὰ νύξ τὸν καταλαμβάνει κατεχόμενον ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων πρέπει νὰ κοιμηθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ ὡς ἀνακτῆση-

ται τὰς ἀπολεσθείσας δυνάμεις του. Τῇ ἐπαύριον ἐνῶ ἐπανελάμβανε τὰς φιλολογικὰς ἐνασχολήσεις του, εἰδοποίησαν αὐτὸν ὅτι γυνὴ τις ἄγνωστος ἐζήτηε νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ποιητῆς διέταξε νὰ τὴν εἰσαγάγῃσιν.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται, νεῆνις δὲ τις παρουσιάζεται. Ὁ γέρον ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμούς καταλαμβάνεται ὑπὸ βαθείας ἐκπλήξεως, ἀπειρος χαρὰ ζωγραφίζεται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἐγείρεται.... ἐπαναπίπτει.... φωναὶ συγκεχυμένα ἐκφεύγουσι τῶν χειλέων του:

— Λαύρα!! φιλάττη μου Λαύρα!

Πῶς λοιπὸν! εἶναι ὄπτασια; ἐξῆλθε τοῦ τάφου διὰ νὰ τὸν ἐπανίδῃ κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἡμέραν τὴν ἀφιερωμένην εἰς ἀνάμνησιν τῆς; Οὐχί. Ποσῶς δὲν εἶναι ὄπτασια, δὲν εἶναι σκιὰ ἄψυχος, ἀλλ' αὕτη ἡ Λαύρα, ἰδοὺ τὴν ἐν τῇ ἐξαισίᾳ αὐτῆς καλλονῇ, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ νεότητι, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ χάριτι, τοιαύτη ὁποῖαν τὴν εἶδε κατὰ πρῶτον, τοιαύτη ὁποῖαν τὴν διέτρεψε κεχαραγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ του.

II

— ὦ σεῖς, ἣτις μοὶ ἀποδίδετε τὴν ἀπολεσθείσαν εὐτυχίαν μου, ἀνακράζει ὁ ποιητῆς, ποῖα λοιπὸν εἴθε;

Ἡ νεῆνις ἀποκρίνεται:

— Ὅνομαζομαι Λαύρα-δὲ-Σάνδη ἡ μήτηρ μου ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ἦτο ἰδικόν τῆς, εἰς ἐμὲ τὴν νεωτέραν τῶν θυγατέρων τῆς, ὅταν δὲ συνεπλήρωσα τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας μου ἔτος, ὁ πατήρ μου μοὶ ἐνεχειρίσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν τῆς μητρός μου τὸ ὠραιότερον, τὸ εὐγενέστερον μέρος τῆς κληρονομίας του.... τὰ ἀθάνατα ποιήματά σας, ἅτινα ἀναγινώσκουσα εἶδον ἀνοιγόμενον ἐνώπιόν μου νέον κόσμον, θεῖον πῦρ κατέφλεξε τὴν ψυχὴν μου καὶ θέλω νὰ γίνω ποιήτρια. Καὶ τῶρα θὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν.

— Δὲν ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς Λαύρας; ὁμίλησον ἀφόβως, τέκνον μου, διότι μὲ κατέστησας εὐτυχῇ, εἶπεν ὁ Πετράρχης.

— Αἰσθάνομαι, ἐπανέλαβεν ἡ κόρη, δύναμι ἀκαταγώνιστον ἐλκύουσάν με πρὸς τὴν ποίησιν, ἀλλὰ δὲν τολμῶ ἄνευ ὁδηγοῦ νὰ ριψοκινδυνεύσω εἰς τὴν ἄγνωστον ταύτην ὁδόν. Ἦλπισα ὅτι ὑμεῖς, ὅστις διαπρέπετε ἐν τῇ θείᾳ ταύτῃ τέχνῃ, ὅστις θαυμάζεσθε παρ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὅστις ἐστέφθητε διὰ δάφνης εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἤλπισα τέλος ὅτι ὑμεῖς θὰ συγκατετίθεσθε νὰ μὲ βοηθήσητε.

— Ὅποια αἴτησις ἤθελεν εἶσθαι δι' ἐμὲ πλέον εὐχάριστος; Τοῦ λοιποῦ τὸ ὄνομα τῆς Λαύρας θὰ γίνῃ ἀθάνατον, ἡ θυγάτηρ τῆς θὰ καταστῇ μεγάλη ποιήτρια.

Ἡ Λαύρα μετ' εὐγνωμοσύνης ἠὲ χαρίστησε τὸν γέροντα ἀοιδὸν τῆς πεφιλημένης αὐτῆς μητρός, καὶ ἀναχωροῦσα ὑπεστέθη αὐτῷ νὰ διέρχωνται ὥρας μακρὰς ὁμοῦ κατὰ τὴν διαμονὴν τοῦ πατρός τῆς τοῦ κόμητος τῆς Σάνδης εἰς Παταύιον.

III

Ὁ γέρον ποιητῆς μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ἠσθάνθη ὅτι ἀνέζησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' οἴμοι! τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἔνεκα τῶν πολλῶν συγκινήσεων καταληρθεῖς ὑπὸ φλογεροῦ πυρετοῦ εὐρέθη τῇ ἐπαύριον καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης του ἀκίνητος καὶ παγωμένος, τὸ μέτωπον ἔχων ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ χειρογράφου τῆς θυγατρὸς τῆς Λαύρας.

Ἐκοιμήθη διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον. Πλησίον του εὐρέθη Βίβλος, ἐφ' ἣς εἶχε γράψῃ σημειώσιν, ἣς ἡ μετὰφρασις εἶναι ἡ ἐξῆς

« Η Λαύρα, ἡ διὰ τοσούτων ἀρετῶν πεπρωμένη μοι ἐνεφανίσθη τῇ 6ῃ Ἀπριλίου ἐν Ἀθινῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγ. Κλαίρης ἤμην νεώτατος τότε. Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους 1350 ὁ ἀστὴρ τῆς Λαύρας ἔδυσεν ἐν τῷ κόσμῳ. Εὐρισκόμενος εἰς Βερόνην ἠγνόουν τὴν ὀλεθρίαν τύχην μου. Ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ τόσον ὠραία καὶ σεμνή, ἐκηδεύθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Κορδελιέρων ἐν Ἀθινῶν. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἀπωλείας μου ἐγράξα ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἀγίου τούτου βιβλίου μετὰ χαρᾶς καὶ πικρίας συνάμα. Ἀφ' οὗτο ὁ δεσμὸς τῆς ζωῆς μου συνετρίβη, νομίζω ὅτι δύναμαι ἄνευ λύπης νὰ παραιτηθῶ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, ἐν ᾧ εὖρον τόσας ἀπάτας, ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ ἐλπίδες εἰσὶ τόσον μάταιαι, τόσον ταπειναί. Ἄλλως τε μοι ἐδόθη ἐκ θείας προνοίας νὰ ἐπανίδω σχεδὸν τὴν ζώσαν εἰκόνα τῆς προσφιλεστάτης μοι Λαύρας καὶ νά.

Ἐνταῦθα ἡ παγωμένη χεὶρ τοῦ ποιητοῦ ἐστάθη ἡ τελευταία εὐχὴ του δὲν ἐμελλε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἡ ἐλπίς, ἥτις ἐθέλξε τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, οὐδέποτε ἤθελε πραγματοποιηθῆ, διότι ἡ νέα κόρη, ἥτις ἐνεπνεύσθη ἐκ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν διαδοθεισῶν ποιήσεών του, ἐκείνη ἦς αἱ πρῶται ἐμπνεύσεις ἦσαν ἡ ἠγὼ τῶν ἰδικῶν του — ἡ θυγάτηρ τῆς Λαύρας εἶδε μετὰ τὸν θάνατόν του ἀποσβεσθὲν τὸ ἀρτιφύεσ ποιητικὸν πνεῦμά της· αἱ χορδαὶ τῆς λύρας της ἐθραύσθησαν, καὶ ὁ κόσμος ἔχασε συγχρόνως δύο ποιητάς.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῷ)

Μαρία Θεοδοσιάδου

ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐκτακτος παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς ἐπίδοσις τοῦ γυναικείου φύλου τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς δρᾶσιν εὐεργετικὴν καὶ εὐγενῆ. Τὸ ἐργαστήριον τῶν Ἀπορῶν Γυναικῶν, τὸ τῇ γενναίᾳ ἀρωγῇ τοῦ κ. Συγγροῦ ἰδρυθὲν καὶ ὑπὸ εὐγενῶν τῆς πόλεως μας Κυριῶν διοικούμενον, ἀπεράσισε τὴν σύστασιν συσσιτίου χάριν τῶν ἐν αὐτῷ διημερευουσῶν ἐργατιδῶν· πρῶτα κεφάλαια τοῦ συσσιτίου τούτου θὰ προμηθευθῶσιν αἱ Κυρίαι τοῦ ἐργαστηρίου ἐκ τῆς κατ' αὐτὰς διοργανωθείσης ἐν αὐτῷ ἀγορᾶς, ἥτις ἤνοιξε τὰς πύλας της ἀπὸ χθές.

Τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ ταύτῃ πωλούμενα εἶδη εἶναι τὰ πλεῖστα προϊόντα τοῦ ἐργαστηρίου, ἤτοι τάπητες, ὑφάσματα διάφορα μεταξωτά, ἀσπρόρουχα, ποικίλαμα, τρίχαπτα, ὡς καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, προσενεχθέντα ὑπὸ διαφόρων τῆς πόλεως μας Κυριῶν ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς καὶ φιλανθρωπικοῦ τούτου σκοποῦ.

Οὕτω αἱ ἐργάτιδες ἐν τῷ μέλλοντι ἀντὶ τοῦ ξηροῦ ἄρτου, ὃν ἐροκάνιζον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, θὰ δύνανται ἀντὶ 15 μόνον λεπτῶν νὰ προμηθευθῶσι καλὴν μερίδα κρέατος, ἀνακτώσασιν οὕτω διὰ τροφῆς θρεπτικῆς καὶ ὑγιούς τὰς ἐκ τῆς ἐργασίας ἐξαντλουμένας δυνάμεις των.

Δὲν ἀμφιβόλλομεν ὅτι αἱ κυρίαι τῆς πόλεως μας θὰ ὠφελῶσιν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως ἀγοράσωσι διάφορα ὠραία καὶ χρήσιμα πράγματα, ἕνα προσφέρωσιν αὐτὰ δῶρα κατὰ τὰς προσεχεῖς ἑορτάς.

Τὶ ὠραιότερον καὶ σκοπιμώτερον δῶρον ἐνὸς ἐγγυρίου τάπητος, ἢ ἐσθῆτος, ἢ δωδεκάδος ρινομάκτρων, ἐξ ἐκείνων ἅτινα τόσῳ καλλιαισθητικῶς κατασκευάζουσιν αἱ Ἑλληνίδες τεχνίτιδες;

Ἐνῶ δὲ ἀποκτᾶτε πολὺτιμον διὰ δῶρον ἀντικείμενον, συντελεῖτε συγχρόνως εἰς ἐπίτευξιν εὐεργετικωτάτου ὑπὲρ ἀτυχῶν ὁμοφύλων σκοποῦ.

Ἡ ἀγορὰ θέλει διαρκέσει μέχρις αὐρίου τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἐλπίζομεν πάντα τὰ πρὸς πώλησιν ἀντικείμενα θέλουσιν ἐκποιηθῆ.

ΧΡΥΣΗ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

Μὲ χρυσοῦν στέφανον ἀγάπης καὶ συμπαθείας καὶ ἐκτιμῆσεως ἐστεμμένη ἐτέλεσεν ἡ προσφιλὴς συνάδελφος «Νέα Ἐφημερίς» τὴν προπαρελθούσαν Παρασκευὴν τὴν ἐπέτειον τῆς πρώτης δεκαετηρίδος της. Εἶναι μακρὸς, πολὺ μακρὸς βίος δέκα ἐτῶν διὰ μίαν πολιτικὴν Ἐφημερίδα.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ Νέα Ἐφημερίς τὸν διήνησεν εὐδιον, ἀνέφελον, εὐδαίμονα, τυχοῦσα στοργικῆς παρὰ πάντων ἀγάπης καὶ συμπαθείας, ἀθρᾶ, ἱπποτικῆ, εὐφυολόγος, φιλόφρων, θαυπευτικῆ, ἔχουσα πάντοτε καὶ διὰ πάντας ἕνα καλὸν λόγον, μίαν εὐγενῆ φιλοφρόνησιν, ἐν μειδιάμα προσηνές, ἀδιακρίτως διανέμουσα τὰς συμπαθείας της πρὸς μεγάλους καὶ μικρούς, πρὸς ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, πρὸς ἰσχυροὺς καὶ ἀσθενεῖς.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἡ τόσῳ θερμῶς παρὰ τῆς συναδέλφου ἐνισχυθεῖσα ἐν τῷ πενταετῆ βίῳ της εὐγεται αὐτῇ ὅπως μακρὰ ζήσῃ ἔτη, ἐορτάσῃ δὲ μετ' αὐξούσης ἀγάπης καὶ τιμῆς καὶ πλοῦτου τὴν ἀδαμαντίνην ἐορτὴν τοῦ βίου της, γηραιὰ τότε καὶ λευκότριξ καὶ σεβαστὴ ἐβδομηκοντοῦτις.

ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΕΝ ΤΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Τὸ ἔνδυμα ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ εἶναι τὸ θέμα ὅπερ τόσον ἐπιτυχῶς ἐπραγματεύθη ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδέλφους τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασοῦ.

Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ἐν Ἑλλάδι, καθ' ἣν ὁ ρήτωρ σιωπᾶ ὡς περὶ τὸ ἀνάγνωσμά του καὶ τὸ ἀκροατήριον φαίνεται περιμένον νὰ ἐξακολουθήσῃ, εὐχόμενον νὰ συνεχίσῃ αὐτό. Μόνον τὸ ἀσύνητες τοῦτο φαινόμενον ἀποτελεῖ θρίαμβον διὰ τὸν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν καλλιτέχνην κ. Α. Φιλαδέλφου, ὅστις μετὰ τόσης καλλιπεείας καὶ χάριτος ἀνέπτυξε τὴν σύντομον διάλεξίν του, ἐγκατασπείρας αὐτὴν δι' εὐφροσύνης χαριεντολογιῶν, αἰτινες συνεχῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἔφερον τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου του.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως, ἀποσπῶμεν περικοπὰς τινὰς ἐκ τοῦ ἀναγνώσματός του, παρέχουσαι οὕτω εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας ἐπαγωγὸν καὶ τερπνὸν ἀνάγνωσμα:

«Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ διεγείρει ἐν ἡμῖν περιέργειαν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, εἶναι ἡ γυμνότης αὐτῶν. Κατὰ κακὴν δὲ παράδοσιν καὶ ἐξ ἀγνοίας τοῦ ἀρχαίου βίου ἀρχόμεθα πιστεύοντες ὅτι οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι περιεπάτουσαν καὶ ἔζων σχεδὸν γυμνοί, ἄνευ καλυμμάτων, ἄνευ κνημίδων, ἄνευ ὑποδημάτων καὶ τῶν ἄλλων κατὰ τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ ψυχῆς περιβλημάτων.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὁ γέρων Λαέρτης 1000 ἤδη ἔτη π. Χ. ἐφόρει «χειρὶδας ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκα», τὰ δὲ χειρόκτια τοῦ Πλάτωνος ἐστοιχίζον πολλὰς ἑκατοντάδας δραχμῶν, ὁ δὲ Ἡσίοδος συνεβούλευεν ἀπὸ αἰῶνων πρὸ αὐτοῦ

τοὺς ἀνθρώπους νὰ φέρωσιν ὑποδήματα «πίλοις ἔντοσθε πεπυκασμένα» ἐνδεδυμένα δηλ. ἔσωθεν μὲ κετσέ.

Πολλὴ περὶ τὸν ἱματισμὸν τρυφὴ καὶ φιλαρέσκεια ἐκ τῆς Ἀσίας εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἀνατολὴ ὑπῆρξεν ἑκπαλα τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἡ κοιτίς. Τρανότατον τοῦτου δείγμα παρέχουσιν ἡμῖν τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου. Ἡ Ἰλιάς βρῖθει ἀσιατικῆς μεγαλοπρεπείας. Δι' ὅσους δὲ φαίνονται ὀλίγον ἀπίστευτα τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἄς ὑπάγωσιν εἰς τὸ Μυκηναῖον ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ὅπως ἴδωσι τὰ χρυσαῖα κοσμήματα καὶ τοὺς χρυσοὺς κτένας καὶ τὰ περιδέραια καὶ τεμάχια ἀκόμη ὀθονῶν, ἅτινα εἰς φῶς ἤγαγεν ὁ Σλήμαν. Οἱ Πέρσαι ἰδίως ἠγάπων σφόδρα τὴν πολυτέλειαν. 72 ἑκατομμύρια δραχμῶν ἐτιμᾶτο ἡ ἐπίσημος στολὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως. Τὴν περσικὴν χλιδὴν καὶ τὴν μαλθακότητα τῆς διαίτης, ἥτις ἰκανῶς ἐπέδρασεν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, ἐκόλασεν ἡ μετὰ τὰ Μηδικὰ ἀντίδρασις καὶ τὸ ἀναπτυχθὲν ἐθνικὸν φρόνημα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τὴν αὐτὴν πολυτέλειαν ἀπαντᾷ τις σήμερον παρὰ τοῖς Τούρκοις· οἱ ἐπισκεφθέντες τὸ θησαυροφυλάκιον τῶν Σουλτᾶνων ἐν Κων/πόλει θὰ εἶδον θρόνους ἀξίας 300,000 λιρῶν καὶ παρομοίας μυθώδους πολυτελείας ἀντικείμενα. Διὰ τοῦτο καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ Ἀνατολὴ θεωρεῖται διὰ τοὺς ζωγράφους τὸ μέγα τῆς γραφικότητος θέατρον, οἱ δὲ μέγιστοι αὐτῶν ἀνεδείχθησαν μετὰ τὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ βάπτισμα. Οὕτω ὁ Fromentin, ὁ Gérard, ὁ Μάκαρτ, ὁ Πικελχαίμ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἀλγερίας ἐπιστροφὴν των ἤραντο τὰ ἀριστεία τῶν ἐκθέσεων· ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι Γύζης, Λύτρας, Ἰακωβίδης καὶ Ράλλης. Θεωρεῖται δὲ ὡς Ἀνατολὴ ὁλόκληρος ἡ Ἀφρικανικὴ παραλία, καθότι τὸ αὐτὸ στοιχεῖον, τὸ ἰσλαμικὸν καὶ ἀραβικόν, ἐν αὐτῇ ἐπιπολάζει. Τὸ γένος τοῦ Μωάμεθ,

. διὰ τὴν τέχνην ἐγένετο αἴτιον τῆς παραγωγῆς πλείστων ἀριστοτεχνημάτων. Εἶναι ὁ γραφικώτατος καὶ πολυχρωμότατος τῶν ἐπὶ γῆς λαῶν. Δυστυχῶς βλέπετε ὅτι ἡ γραφικότης δὲν ἐνοχλεῖται συνήθως ἀπὸ τὴν γειννίασιν τῆς δυσωδίας καὶ τοῦ ρύπου. Ἡ ρυπαρὰ, ἡ δίκην πανώλους ἀνά τὴν γῆν πλαζομένη πλανήτις Ἀθιγγανὶς φέρει μεθ' ἑαυτῆς πολλὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἦρας καὶ τὰς γραμμὰς τὰς ὀφειοειδεῖς (serpentine) τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. . . .

Ὡστε ὄχι μόνον τοὺς Ἀραβας, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς ἀσχήμους ὁ σάπων,—ἔστω καὶ αὐτὸς τοῦ Congo—ὠφελεῖ! . . .

Ἡ Γλυπτικὴ ὡς κύριον μέσον ἐκφράσεως ἔχει τὸ γυμνόν· Ἐὰν δὲ λάθῃ ἀνάγκην περιβολῆς, ταύτην θὰ ζητήσῃ μόνον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τῇ δωρικῇ φυλῇ. Μότος ὁ ἀρχαῖος Ἑλληὴν ἐποίησατο ἑαυτῷ ἔνδυμα, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ ἡμεῖς σήμερον κάμνομεν ἀκριβῶς τούναντιον, κατασκευάζομεν σώματα διὰ τὰ ἔνδύματα. Παρὰ τῷ ἀρχαίῳ Ἀθηναίῳ ἢ Σπαρτιάτῃ ὁ χιτῶν ὑπεχώρει πρὸ τοῦ στήθους καὶ τοῦ τραχήλου, ἡ ζώνη πρὸ τῆς ὀσφύος, τὸ ὑπόδημα πρὸ τῶν δακτύλων, τὸ κάλυμμα πρὸ τοῦ κρανίου.

Ἡμεῖς σήμερον μεταμορφοῦμεν καὶ στρεβλοῦμεν τὰ στήθη, τοὺς λαιμούς, τὰς ὀσφύς, τοὺς πόδας, τοὺς δακτύλους, τὰς κεφαλὰς πρὸς τὸ σῆμα τὸ αὐθαίρετον, τὸ ἄλογον, τὸ δυσειδὲς τοῦ πύλου, τῆς ρεδιγκότας, τοῦ στηθοδέσμου, τῶν περιλαϊμίων, τοῦ ὑποδήματος, τῆς βελάδας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὡς εἶπε γὰλ- λὸς τις λίαν σοφῶς :

la mode est plus forte que la raison

ὁ συρμὸς εἶναι ἰσχυρότερος τῆς λογικῆς.

Τὸ σημερινὸν ἔνδυμα εἶναι αὐτόχρημα ὁ δῆμιος τῆς γλυπτικῆς. Μάτην ἡ ἀγωνιώσα τέχνη βάλλει φωνὰς πνιγρὰς ἐκ τῶν συνεσφιγμένων περιλαϊμίων καὶ τῶν στηθοδέσμων, ὅπου ὡς αἰχμαλώτιδα χριστιανὴν ἔχει περιφράζει καὶ ἐγκλείσει αὐτὴν ὁ γενίτσαρος Συρμὸς! Μάτην ζητεῖ νὰ φθάσῃ τὰς Μοίρας τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς Παιονιεύου Νίκης τὸ εὐπετὲς πλαστικὸν κάλλος. Ὁ στηθόδεμος ἵσταται ἐκεῖ πρὸ αὐτῆς ἀπηνῆς ὡς Κέρβερος, καὶ βάνουσος ὡς Ἕλληνας εἰσπράκτωρ. Ἐννοεῖ νὰ εἰσπράξῃ καὶ ν' ἀπορροφήσῃ καὶ τὸ ὀλίγον ἐναπολειφθὲν αἷμα εἰς τὰ μόλις διαβλέψαντα τὴν ἠῶ τοῦ βίου νεκρὰ σαρκία! . . .

Ὅταν ἡ Γλυπτικὴ πεισθῇ ὅτι ὁ τύπος τῆς σφηκὸς καὶ τῆς μελίσσης, τοῦ κώνωπος καὶ τῶν ἄλλων ἐντόμων εἶναι ὁ ἀληθὴς καὶ ἀφθίτος τύπος τοῦ γυναικείου κάλλους, τότε μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ σημερινὰ σώματα καὶ ἔνδύματα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς. Καὶ δὲν θὰ βραδύνη δυστυχῶς νὰ συμβῇ τοῦτο. Καὶ μάλιστα ἡ Ἑλλάς, ἥτις παρήγαγε τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου ὡς τὸ τέλειον γυναικεῖον κάλλος, θὰ παραγάγῃ ἤδη καὶ τὸν νεώτερον ὑπὸ σχῆμα σφηκὸς τύπον κάλλους. Τοιαυτὴ μανία ἔχει καταλάβῃ τὸ ὠραῖον φύλον πρὸς τὴν διχοτόμησιν!

Ὁφείλω ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω, ὅτι ὅσα ἐλέχθησαν περὶ στηθοδέσμου δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς τὴν κακὴν χρῆσιν, ἧς ποιούμεθα αὐτοῦ. Ὁ στηθοδέσμος τούναντιον παρέχεται καλὰς γραμμὰς καὶ ἀναγκάζει τὸν κορμὸν νὰ ὀρθοστατῇ. Οἱ ὀμηρικοὶ ἥρωες εἶχον τοὺς χαλκοὺς θώρακας καὶ ζωστήρας κατὰ τῶν βελῶν καὶ δοράτων, ἐπὶ δὲ Περικλέους οἱ θηλυπρεπεῖς καὶ τρυφηλοὶ ἐποιοῦντο χρῆσιν τοιούτων τοῦ σώματος παχέων ἐρυμάτων πρὸς παραγωγὴν πλαστικῆς εὐσημίας, τὰ τοιαῦτα δὲν βλέπτουσι ποσῶς, ὠφελοῦσι μάλιστα κατὰ τοῦ ψυχῆς καὶ κατὰ τῆς κυρτώσεως τοῦ κορμοῦ.

Ἄλλὰ πρὸς τί τὸ ἰλιγγῶδες, τὸ ἄλογον, τὸ ἐντομικὸν σφίξιμον; Πρὸς τί αὐτὰ αἱ ἀχάριτες καὶ ἄνευ πλαστικοῦ κάλλους σφηκώδεις δακτυλοειδεῖς ὀσφύς;

Ὁ στηθοδέσμος προσκομίζεται ἐπίεσακτον καὶ οὐχὶ φυσικὴν εὐσωμίαν, πολλὰς δὲ ἀταλαιπώρους τὰ σώματα καθιστᾷ εὐπλαστοτέρας καὶ εὐσταλεῖς. Ἄλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς μεταβληθῇ εἰς βίαιον τῆς φύσεως ρυθμιστὴν καὶ καταστροφέα, ἀφ' ἧς μεταχειρισθῶμεν αὐτόν ὡς μέσον πρὸς μεταμόρφωσιν τοῦ ἀληθοῦς πλαστικοῦ κάλλους καὶ τῆς κανονικότητος τῆς Φύσεως, ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς καθίσταται οὗτος ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς Τέχνης, τῆς Γλυπτικῆς, τοῦ Κάλλους!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙΝ

Μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν, αἰτινες τὸν χειμῶνα τοῦτον δὲν ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους ἐκ τῆς ἐξοχῆς, συγκαταλέγεται καὶ ἡ τοῦ κ. δὲ Κ.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη κατέχει εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων ἐντὸς μικροῦ χωρίου ὀνομαζομένου Ἅγιος Οὐμβέρτος μικρὸν πύργον γοτθικοῦ ρυθμοῦ, κατοικίαν θαυμασίαν περικυκλουμένην ὑπὸ δασῶν, καὶ γαιῶν γονίμων.

Ὁ κ. δὲ Κ. . . . καὶ ἡ χαρίεσσα σύζυγός του εἶναι ἡ θεῖα πρόνοια τῶν πτωχῶν τοῦ χωρίου. Ἐνθουσιωδῶς χαίρει τῶν ἐ-

κάστην ανοίξιν τὴν ἔλευσιν των, μετὰ λύπης δὲ βλέπουσι τὴν ἀναχώρησιν των ὅτε ἀρχεται τὸ φθινόπωρον. Χεὶρ ἀγαθοεργὸς ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν πτωχῶν τοῦ Ἁγίου Οὐμβέρτου, οὕτως ὥστε καὶ πολλὰς λεύγας μακρὰν τ' ὄνομα των εὐλογεῖται.

Καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ξυλοτόμον ἢ πυργοδέσποινα ἀποτείνει εὐμενῶς τὸν λόγον, οὐδεὶς δὲ ὑπάρχει ὅστις ἐν καιρῷ ἀνάγκης νὰ μὴ ἔτυχε τῆς βοήθειας καὶ τῆς παρηγορίας τῆς.

Εἰς μάλιστα μεταξὺ ὄλων ἠδυνήθη νὰ προσελκύσῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν στοργὴν αὐτῆς.

Οὗτος ἦτο γέρον κυρτωμένος ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐτῶν, καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἐργασίας.

Ἐνομάζετο Ἰωάννης Πέτρος.

Οὐδεὶς ὅσον αὐτὸς ἦτο ἐπιτήδειος νὰ ἐκρίζωσῃ δένδρον καὶ νὰ παρασκευάσῃ δέσμη φρυγάνων. Οὐδεὶς ὅσον αὐτὸς ἐπέδιδετο εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ πλειοτέραν ζέσιν καὶ θάρρος. Ἄν καὶ προβεβηκώς, ἦτο ἐν τούτοις ἀκόμη πλήρης θέρμης καὶ ζήλου.

Φαιδρὸς ἀναχωρῶν ἐκ τῆς καλύβης του ἅμα τῇ αὐγῇ, ἄδων ἄσμά τι προσφιλὲς αὐτῷ, δὲν ἐπέστρεφεν ἢ ὅτε πλέον τὸ σκότος εἶχεν ἐντελῶς ἐπέλθει, πολλάκις μετὰ κόπου βαδίζων, σχεδὸν συρόμενος ὅταν τυχόν ἢ ἡμέρα ὑπῆρξεν ἐπιμοχθός.

Ἡμέραν τινὰ ἢ κ. δὲ Κ... διερχομένη ἐφιππος τὰς δενδροστοιχίας τοῦ δάσους συνήντησε τὸν γέροντα Ἰωάννην προσπαθοῦντα νὰ ἐκρίζωσῃ δένδρον τι.

Σταθεῖσα δὲ τῷ εἶπε.

— Καλὲ πάτερ, δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σκεφθῆς καὶ περὶ ἀναπαύσεως; Διατί ἐξακολουθεῖς τόσον ἀργὰ ἐργασίαν τόσον κοπιώδη; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σὲ ἀντικαταστήσωσι τὰ τέκνα σου;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ γέρον, ὑπεγείρων μετὰ σεβασμοῦ τὸν ἐκ μαύρου μαλλίου σκουρόν του, ἀπ' ἐναντίας ἐγὼ πρέπει νὰ φροντίζω διὰ τὴν πτωχὴν μου Ἰωάνναν. Τὸ ἀγαπητὸν παιδίον, ὅτε ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ νὰ ἐργάζωμαι, τί θ' ἀπογείνη;

Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ προσήνου ὕφους τῆς πυργοδεσποίνης ὁ γέρον ἤρχισε νὰ τῇ διηγῆται τὴν πλήρη ἀτυχιῶν μακρὰν ἱστορίαν του.

Ἐπιδημία τὸν ἐστέρησεν εἰς διάστημα ἐνὸς σχεδὸν μηνὸς συζύγου, τῆς ὁποίας ἢ στοργὴ καὶ αἱ φροντίδες τῷ ἦσαν ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀκόμη ἀναγκαῖαι· θυγατρὸς προσφιλοῦς καὶ γαμβροῦ ἀφωσιωμένου καὶ ἐργατικοῦ. Ἐξ ὄλων τῶν οἰκείων δὲν τῷ ἔμεινεν ἢ ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς του, ἢ μικρὰ Ἰωάννα, ἣτις ἦτο τότε μόλις δύο ἐτῶν.

Ὁ Ἰωάννης Πέτρος ἐσκέφθη ὅτι εἶχε καθήκον νὰ φροντίσῃ διὰ τ' ὄρφανόν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν, καὶ ἔπραξε τοῦτο μετὰ θάρρους τε καὶ εὐτυχίας.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡ μόνη παρηγορία του.

Εἰργάζετο ὀλίγον περισσότερον, εἶναι ἀληθές... ἐκούραζε τοὺς βραχιονὰς του ὀλίγον περισσότερον, ὡς ἔλεγε, καὶ τὰ οἰκονομικά του ἐπήγαιναν θαυμασίως. Τί τῷ ἐκόστισε λοιπὸν ἢ μικρὰ αὐτῆ; οὐδὲν ἄλλο ἢ μικρὰν προσθήκην κόπου. Ἡ Ἰωάννα καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ γέρον ἐξεμυστηρεύετο εἰς τὴν κ. δὲ Κ... ἦτο σχεδὸν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἦτο ἐργατικὴ, ἀγχίνους, καὶ θὰ ἠδύνατο ἐγκαταλείπουσα τὴν καλύβην τοῦ πάππου τῆς νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς βραχιονὰς τῆς ἐργαζομένη εἰς τοὺς ἀγρούς, ἢ τοὺς δακτύλους τῆς εἰς ραπτικὴν ἐργασίαν, πλὴν ὁ γέρον οὐδὲν ἐκ τῶν δύο ἠθέλησε ν'

ἀκούσῃ. Καὶ ὅτε μάλιστα ἢ Ἰωάννα τῷ ἐπρότεινε ἡμέραν τινὰ ν' ἀναλάβῃ ἐργασίαν παρὰ τινι οἰκογενεῖα γείτοναί του χωρίου.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν, ὄχι Ἰωάννα μου, ἐφ' ὅσον ἐγὼ ζῶ οὐδέποτε θέλω παραδεχθῆ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Καὶ τί θ' ἀπογείνη ἢ δυστυχὴς καλύβη μας, ἐφ' ὅσον σὺ θ' ἀποσιάζῃς; Καὶ τί μοι χρησιμεύει ἢ ζωὴ ἐὰν δὲν σ' ἔχω πλησίον μου; θέλεις λοιπὸν νὰ κάμῃς τὸν γέροντα πάππον σου ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην; Ἄς εἶναι! ἐφ' ὅσον ἔχω τὰς δυνάμεις μου τίποτε δὲν θέλει σοὶ λείπει. Μετ' ἐμὲ εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εἶναι δίκαιος, καὶ σὺ εἶσαι μία καλὴ κόρη, ἔχω δὲ τὴν προαίτησιν ὅτι θέλει σὲ προστατεύσῃ καὶ θέλει ἔλθῃ εἰς βοήθειάν σου.

Ἡ Ἰωάννα βλέπουσα ὅτι ἐπιμένουσα οὐδὲν ἄλλο κατορθοῖ ἢ νὰ λυπῆ τὸν πάππον τῆς, ἔπαυσε πλέον ν' ἀναφέρῃ τοῦτο, καὶ παρήτησε τὴν πρόθεσιν ἣν εἶχε κατ' ἀρχὰς συλλάβει.

Μετὰ τὴν διήγησιν τούτων, ἢ κ. δὲ Κ... συγκινήθησα μέχρι δακρύων, συνεχάρη τὸν γέροντα διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὸ βαλάντιόν τῆς.

Ὁ γέρον ὅμως ἂν καὶ πτωχός, ἦτο ἐν τούτοις ὑπερήφανος.

— Ὅχι Κυρία, ἀπήντησε, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν γενναίαν προσφορὰν σας, φυλάξαι τὸ χρυσίον σας διὰ δυστυχιστέρους ἐμοῦ. Ἐκεῖνος ὅστις δίδει εἰς τὰ μικρὰ πτηνὰ τροφὴν δὲν θέλει μᾶς ἐγκαταλείψῃ. Χάρις τῷ Θεῷ, μέχρι τοῦδε δὲν μᾶς ἔχει λείπει τίποτε, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι μας δὲν εἶναι μεγάλαι· γνωρίζομεν δὲ νὰ περιορίζωμεν τὰς ἀνάγκας μας καὶ ζῶμεν εὐτυχεῖς ἐν ὀλίγοις. Ἡ μόνη χάρις, ἣν σὰς ζητῶ, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ μᾶς φανῆτε ὠφέλιμος, εἶναι νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἐργάζωμαι ἐνταῦθα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου. Ὑποσχεθῆτέ μοι τοῦτο, καὶ θέλω εἶσθαι λίαν εὐχαριστημένος. Ἐκάστην ἡμέραν ἐγὼ τε καὶ ἡ ἐγγονὴ μου θέλομεν προσεύχεσθαι ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἡ κ. δὲ Κ... ἀντὶ νὰ ὀργισθῇ διὰ τὴν ἀπότομον ἄρνησιν τοῦ γέροντος, τούναντίον ἐθαύμασε τὴν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐπειράθη ἐπὶ πλέον ὅπως πείσῃ αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὸ μικρὸν τῆς βοήθημα. Ὑποσχεθῆ ὅμως εἰς τὸν γέροντα ὅτι θέλει φροντίσῃ διὰ πᾶν ὅ,τι τὴν παρεκάλεσε.

Καὶ τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐφρόντισε νὰ τῷ δοθῇ ἐργασία ἀναπαυτικώτερα, καὶ εἰς τὴν Ἰωάνναν αὐτὴν ἐχορήγησεν ἐργασίαν, ἣτις νὰ τῇ ἐπιτρέπη νὰ ἐργάζηται χωρὶς νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὰς ἐργασίας τῆς μικρᾶς καλύβης των.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ἄνθῃ Βασιλειάδου

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

κ. ΑΘΗΝΑΣ ΣΕΡΕΜΕΤΗ

Ἡ μουσικὴ εἶναι βεβαίως ἀπόλαυσις θεῖα, μαλάσσει τὴν ψυχὴν, συγκινεῖ τὴν καρδίαν, ἐξεγείρει πάντα τὰ εὐγενῆ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα.

Ὁ χειμὼν καὶ ἰδίχ ὁ μὴν οὗτος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν κατὰλληλος διὰ μουσικὰς ἀπολαύσεις, χάριτας δ' ὀφείλει ἢ κοινωνία μας εἰς τὰς ἐλεκτικὰς καὶ προνομιούχους ἐκείνας ὑπάρξεις, αἵτινες διὰ δημοσίων συναυλιῶν προσπαθοῦσι νὰ προσδώσιν ὀλίγην ζωὴν, ὀλίγην ποίησιν, ὀλίγην ιδανικότητα εἰς τὸν τόσῳ πεζὸν καὶ ὕλικόν καταστάνα βίον μας.

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Σερεμέτη, ἢ γνωστὴ ἦδη εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν διὰ τὸ ἐξοχὸν καλλιτεχνικὸν τάλαντόν τῆς καὶ διὰ τοὺς στεφάνους, οὓς ἐκάστοτε δρέπουσιν αἱ παρ' αὐτῆς καρτισθεῖσαι μαθητριά, δίδει αὐρίον τὴν ἐσπέραν μουσικὴν συναυλίαν, ὑπέκρουσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν θαυμαζόντων τὴν ἔκτακτον μουσικὴν ἰδιοφυίαν τῆς.

Εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην θὰ παραστῇ ἀναμφιβόλως ἢ ἐκλεκτοτέρα τῆς πόλεως μας μερὶς, ἰδιαίτατα δὲ πολλαὶ κυρίαί, ἐνισχύουσαι οὕτω τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνηδα, καὶ ἀπονέμουσαι αὐτῇ δίκαιον φέρον θαυμασμοῦ.

Ἡ συναυλία τῆς κ. Σερεμέτη, ἢς λίαν εὐγενῶς μετέχει καὶ ὁ κ. Σπ. Εὐνδάς, δοθήσεται εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασοῦ» τὴν 9ην μ. μ. ὥραν τῆς αὐρίου.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εἶναι πολλαί, νὰ ἀποκτήσωσιν εἰσιτήρια διὰ τὴν συναυλίαν ταύτην, ἄς ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ἐκαστον εἰσιτήριον τιμᾶται δρ. 8.

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

Ὡς χθὲς ἀκόμη ἤμουν ἐλεύθερο πουλάκι
Καὶ εἶχα γιὰ πατρίδα γαλάζιον οὐρανόν,
Μὰ τώρα... Ἄχ λυπήσου, ὦ κυνηγέ, λιγάκι
Καὶ μὴ με βασανίζῃς τὸ δόλιο ζωντανόν.

×

Μικρὸς τοῦ δάσους ψάλτης ἐζούσα εὐτυχισμένον
Καὶ ἔστελνα στὸν Πλάστη τὸν ὕμνον μου ἄγνόν.
Μὰ τώρα... συμφορὰ μου! ἴστο δίχτυ σου πλεγμένον
Μὲ τυραννεῖς καὶ εἶμαι ἀκόμη ζωντανόν.

×

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Δὲν ἠθέλησα νὰ φύγω, χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω.

Τί λέγεις;

Σὰς καθικετεύω, μὴ με διακόπτετε. Τὸ τρομερὸν αὐτὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου πάθος, ὅπερ κατέκτησε τὴν ψυχὴν μου, κατέστρεψεν, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, σχεδὸν ὅλην μου τὴν περιουσίαν. Μοῦ ἀφῆρασεν ἔτι πολυτιμότερόν τι τοῦ πλοῦτου πράγμα, εἶπε δακρύων: Τὴν ἀγάπην τῆς Μαγδαληνῆς. Τίς οἶδε, ἐὰν δὲν ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ μοὶ ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν τιμὴν; Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ κατανοήσω τὸ πάθος τοῦτο. Καὶ τὸ μόνον πρὸς τοῦτο μέσον εἶναι ἢ ἐργασία. Ἐγὼ νὰ ἀνάγκην νὰ ἐξέλθω τῆς πάλης ταύτης νικητῆς. Πρέπει νὰ διορθωθῶ.

Αἱ γλυκεῖαι σας λέξεις, ἢ ἀκούρατος καλωσύνη σας θὰ χαλαρώσουν ἴσως καὶ πάλιν τὴν ἀποφασιστικότητά μου, καὶ τὴν δύναμιν ἣς ἔχω ἀνάγκην, ὅπως σοῦθῶ. Πρέπει νὰ φύγω τοὺς Παρισίους, νὰ φύγω τοὺς πειρασμούς τῆς πόλεως ταύτης, ἕως οὐ ἀποκτήσω ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ἀντιμετωπίσω ἀπόδως τοὺς κινδύνους, οὓς ἀνά πᾶν βῆμα συναντῶ ἐκεῖ.

Εἰς φίλος μου ἔλαβεν ἄδειαν ἐκμεταλλεύσεως μεγάλου μεταλλείου εἰς Τογ-κινον. Θὰ ὑπάγω εἰς συνάντησίν του. Πρὶν ἢ παρέλθωσι δύο ἔτη θὰ εἶμεθα καὶ οἱ δύο πλούσιοι. Θὰ μάθω τί εἶναι ἐργασία, τί εἶναι χρῆμα μετὰ κόπου ἀποκτηθὲν καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανεέλθω...

Τότε, προσέθηκε, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς. Θὰ σὰς εἶπω τότε ὅτι ἢ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσις μου, ἢ ἀνάμνησις τῆς μοὶ ἔδωκεν τὸ θάρρος ν' ἀναγερθῶ, καὶ τὴν γενναίότητά νὰ ὑποστῶ τὴν ἐξορίαν ταύτην. Ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς, οὐ ἐπιθύμουν νὰ καταστῶ ἄξιος, εἶναι ἢ μόνη φιλοδοξία μου, καὶ τέλος ὅτι ἐγενόμην ἄξιος ν' ἀναλάβω τὴν διεύθυνσιν τῆς τῆς καὶ τοῦ μελλόντος τοιοῦτου ἀγγέλου. Τὴν τελευταίαν λέξιν του ἐπεσφρά-ισαν δύο θερμώτατα δάκρυα.

Ὡς χθὲς ἀκόμα εἶχα φωληρὰ ἀνθοπλεγμένον
Κι' ἀγαπημένον τέρι ἴστ' ἀντικρυνὸ βουνόν.
Μὰ ἔρημ' ἢ φωληρὰ μας τώρα ἴστο δέντρο μένει,
Κ' ἐγὼ, μέσα ἴστο δίχτυ, στενάζω ζωντανόν.

×

Ἀπὸ τὸ φονικό σου τουφέκι πληγωμένον
Ἄχ ἔπεσα ἴστα χόρτα ἀναίσθητο ἀχνόν,
Τὸ στῆθος ἔχω ὄλο ἴστα αἵματα βαμμένον
Καὶ ὅμως εἶμ' ἀκόμα, Θεὲ μου, ζωντανόν.

×

Ὡ κυνηγέ, μὴ δείχνῃς σὲ μένα ἀσπλαγχνία,
Γιὰ δὲς πὼς λαχταρίζω, πὼς τρέμω, πὼς πονῶ!
Θανάτωσέ με τώρα νὰ πάψ' ἢ ἀγωνία
Καὶ μὴ με βασανίζῃς τὸ δόλιο ζωντανόν.

Κρυσταλλία Χρυσοδέρηγ.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ «Ο ΙΚΑΡΟΣ»

ΝΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΑ ΕΠΗΛΙΑ

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μὴν τῶν προμηθειῶν νέων ἐπιπλῶν. Ἡ νέα οἰκία εἰς τὴν μετακομιζόμεθα εἶναι εὐρυχωτέρα τῆς παλαιᾶς καὶ ἐδῶ μία τράπεζα, ἐκεῖ ἔν ἑρμάριον, ἀλλαχού μία ἱματιοθήκη ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐπιπλώσεως τῶν νέων ὀνυματίων.

Ἄλλοτε, διερχόμενοι τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐρρίπτομεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἐκεῖ γνωστὸν διὰ τὴν εὐθηνίαν καὶ καλλιθεσίαν του ἐπιπλοπωλεῖον τοῦ κ. Μ. Μουστάκα, καὶ χωρὶς κόπον ἐπρομηθεύομεθα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὰς νέας οἰκίας μας ἐπιπλά.

Σήμερον τὸ ἐπιπλοπωλεῖον τοῦτο μεταφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Εἰρήνης ἀριθ. 18. Ἐν αὐτῷ ἢ λεπτοτεχνικὴ καὶ ἢ ἐπιπλοποιία προήχθη εἰς ἀληθὴ καλλιτεχνίαν, μία ἐπίσκεψις δὲ ἀρκεῖ, ἵνα πείσῃ καὶ τὴν μᾶλλον ἰδιότροπον, ὅτι προμηθευτῆς τῶν ἐπιπλῶν τῆς ἔσται ὁ κ. Μ. Μουστάκας, τοῦ ὁποῦ καὶ αἱ τιμαὶ εἶναι ἀληθῶς κατώτεροι παντός συναγωνισμοῦ.

Γαλλίς κυρία δυναμένη νὰ διδάξῃ πλὴν τῆς Γαλλικῆς καὶ φωνητικὴν μουσικὴν καὶ κλειδοκώμβικον ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Κυρία Γερμανίς διδάσκουσα ἄριστα καὶ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ φέρουσα ἐξαιρετοῦς συστάσεις ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ἡ κ. Κερμαδὲκ ἦτο κατασκευαστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἢ ἀπόφασις τοῦ νέου ἦτο πολὺ ὀρθή. Ἡ Μαγδαληνὴ, τῷ εἶπε, σὲ ἀγαπᾷ. Τὸ εἰ-ξεύρεις. Θὰ ἀναμείνῃ μετὰ θάρρους τὴν ἐπ' ἀνοδὸν σου. Ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ τὴν ἴδῃς πρὶν φύγῃς;

Ὅχι, εἶπεν ὁ νέος. Ἐὰν τὴν ἴδω θὰ χάσω ἴσως τὸ θάρρος μου, ἴσως θὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἀγαπᾷ, ὡς τὴν ἀγαπῶ. Καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἀντιστῶ ἴσως εἰς τὴν θελήσιν τῆς. Θὰ τῇ γράψω εὐθὺς ὡς φθάσω ἐκεῖ κάτω.

Πτωχὸ καὶ γενναῖόν μου παιδί; ἀπήντησεν ἢ κ. Κερμαδὲκ. Ἐγχεῖς δίκαιον. — Θέλω μόνον νὰ φέρω μαζῇ μου ἀνάμνησιν τῆς πρόσρατον. Ἐγχεῖτε νομίζω μετὰλλιον, περιέχον τὴν εἰκόνα τῆς.

Δόσετέ μοι το, σὰς παρακαλῶ. Ἡ κ. Κερμαδὲκ ἐξήγγαεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς τὸ μετὰλλιον καὶ τὸ ἔτεινεν εἰς τὸν Ροβέρτον, δακρύουσα.

Ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῷ Ροβέρτῳ, ὅστις ὠχρὸς ἀπὸ συγκινήσεως ἔφερον αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη. Καὶ ἦδη, προσέθηκεν ἐκείνῃ με ὕψος ἐπιεικέας, ἐπειδὴ ὡς λέγεις ἔπαι-ξες περισσότερον τοῦ δέοντος καὶ ἔχασες ὅ,τι εἶχες, βεβαίως τὸ ταπεινωτικὸν θαλάκιόν σου θὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρόν. Διὰ τὰ γένην σὺντροφος τοῦ φίλου σου ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, περὶ ἣς μοὶ ὠμίλησας ἀπαιτοῦνται χρήματα. Ἀκριβῶς χθὲς μοὶ ἔφερον ὁ ταμίας μου κ. Κορδὸλ εἴκοσι χιλ. φρ. Ἰδοῦ αὐτά. Ἐὰν δὲν σοὶ ἀρκέσουν, θὰ μοὶ γράψῃς, καὶ ἐνώσω τῆρεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου τοῦ νὰ μὴ παύ-ξῃς πλέον, τὸ ταμειὸν μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου.

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος ἀπεποιήθη μετ' ἐνεργητικότητος.

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἀποποιήσῃς, ἐπιπέδωκεν, ἀφοῦ τὰ χρήματα ταῦ-τα θὰ σὲ βοηθῶσιν νὰ κερδίσῃς ταχέως περισσότερα καὶ νὰ μᾶς ἐπανελθῇς ταχύτερον. Καὶ λέγουσα ταῦτα τῷ ἔτεινε δύο τραπεζογραμμάτια. Ὑπαγε, τέκνον μου, εἶπε δακρύουσα. Ἡ εὐλογία μητρὸς φέρει πάντοτε εὐτυχίαν, σὲ εὐλογῶ λοιπὸν, τέκνον μου, ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς, δὲν θὰ παύσωμεν δὲ ἐγὼ καὶ ἢ Μαγδαληνὴ νὰ προσευχόμεθα καθ' ἑκάστην δι' ἐσέ.

Ἐκεῖνος εἶχε πέσει γονυκλινῆς καὶ μετὰ θερμώτατον δακρύων ἠσπάζετο τὰς

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μη βιάζετε τὰ τέκνα σας νὰ τρώγουν, ἐάν δὲν πεινώσι. Πολλάκις ἡ προσδοκία ἀπολαύσεως ἄλλης, ὁ πυρετός προσδοκωμένων παιγνίων ἢ διασκεδάσεως ἢ περιπάτου τὰ κάμνει νὰ χάνωσι τὴν ὄρεξιν. Καὶ πάλιν μὴ τὰ ἀναγκάζετε νὰ φάγωσι. Ἡ πέψις προκαλεῖται ἐκ τῆς ὑπάρξεως γαστρικοῦ χυμοῦ ἐν τῷ στομάχῳ. Ἐὰν γαστρικός χυμὸς δὲν ὑπάρχῃ ἡ ὄρεξις λείπει, καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τις εἰς παιδίον νὰ φάγῃ, ὅταν οὐδεμίαν ἔχῃ διάθεσιν καὶ ἀδυνατῇ νὰ χωνεύσῃ, τοῦτο εἶναι μωρὸν καὶ σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον.

Συνήθως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν μικρῶν σχηματίζεται στρώμα ὀλόκληρον ὑποκιτρίνου κηρωτῆς ὕλης, κατερχομένης καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου, πολλάκις δὲ σχηματιζομένης καὶ εἰς διάφορα τοῦ προσώπου μέρη. Εἶναι ἡ κοινὴ λεγομένη νινίδα. Τὸ μικρὸν ἀπαλλάσσεται, ἐάν πλύνετε καθ' ἑκάστην τὴν κεφαλὴν του διὰ χλιαροῦ ὕδατος καὶ σάπυνης. Ἐὰν δὲν καθαρισθῇ πλύνετε αὐτὸ μὲ ὕδωρ ἐν ᾧ ἐβράσατε ἀκτέαν (κουφοϋλιάν). Μεθ' οὗ θέσατε κατάπλασμα καὶ μετ' αὐτὸ ἀλείψατε δι' ἐλαίου· ἐπαναλάβετε τοῦτο μέχρις οὗ ἡ κεφαλὴ καθαρισθῇ. Καὶ πάλιν ἐξακολουθήσατε τὸ καθημερινὸν λουτρὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἤδη δέρματος θέσατε ὀλίγην ριζόλονιν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κοτὰ τῶν ἐφηλίδων. Αἱ ἐφηλίδες καταστρέφονται, ἐάν πλυθῆτε ἐπανειλημμένως διὰ χυμοῦ ὑδροπέποντος. (καρπούζιου).

Κατὰ τῶν κρεατοεληθῶν Καταστρέφετε τὰς κρεατοεληθὰς, αἵτινες τόσον ἀσχημίζουσι τὸ πρόσωπον, ἀλείφουσαι αὐτὰς τρίς ἢ τετράκις τῆς ἡμέρας δι' ἰσχυρὰς διαλύσεις ἀνθρακικῆς σόδας.

Ὑδωρ κοσμητικὸν κατὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ δέρματος καὶ τῆς πιτυρίσεως αὐτοῦ. Πικρὰ ἀμύγδαλα 90 γραμ. Ὑδωρ ἀπισταλαχμῆνον 500 γρ. Ἐξάχνωμα διαδρωτικὸν (Sublimé corrosif) 80 ἐκατόγραμμα. Ἀμμωνιακὸν ἄλας 1 γρ. καὶ 8 ἐκατογρ. Οἰνόπνευμα 15 γραμμ. Δαρνόνερο 15 γρ. Κοπανίζετε τὰ ἀμύγδαλα, αἶψα ἔχετε προηγουμένως καθαρίσει· καὶ τὰ περᾶτε. Ἀφ' ἐτέρου διαλύετε τὸ ἐξάχνωμα μετὰ τὸ Ἀμμωνιακὸν ἄλατος ἐν τῷ οἰνοπνεύματι καὶ ἀναμιγνύετε ὅλα ὅμοῦ.

Κατὰ τῶν αἱματονότων οὐλῶν. Οἶνον παλαιὸν μέλανα 10 γρ. καὶ σιρόπιον πορτοκαλλίου 30 γραμμ. Ἀναμίξτε καὶ κάμνετε ἐντρίψεις ἐπὶ τῶν οὐλῶν.

γενναίας τῆς ἀγίας ἐκείνης γυναικὸς χειρᾶς. Ὅλοι ἀγνοοῦσιν, εἶπε, πλὴν τοῦ Γοελάν ὅτι εἶμαι ἐδῶ. Ὁ ἀφύγος τὴν προΐαν πρὶν ἢ ἐντελῶς ἐξημερώσῃ. Ἀσπασθῆτε δι' ἐμὲ τὴν Μαγδαληνὴν, εἰπέτε τὴν ὅτι τὴν λατρεύω καὶ ὅτι ὑποβάλλομαι εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἐκπατρισμοῦ ἵνα ἐπανέλθω ἄξιος τῆς τιμῆς νὰ γείνω σύζυγός της. Καὶ ἀπεμακρύνθη μόλις συγκρατῶν τοὺς πνίγοντας αὐτὸν λυγμούς.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον. Ἡ κυρία Κερμαδέκ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠρολογίου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀκουσίως τῆς προσέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου, ὅπερ πρὸ ὀλίγου τῆ ἐνεχείρισεν ὁ συμβολαιογράφος της. Μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἐψιθύρισε στενάζουσα, δὲν ἀνέγνωσα ἐτι τὰς τελευταίας ἐκείνου ὁδηγίας. Καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἠτοιμάζετο νὰ ἀποσφραγίσῃ.

Ἀφ' ἧς ὅμως τὰ βαρὰ τῆς θύρας παραπετάσματα ὑπεγέρθησαν καὶ βλέμμα ἀποτρόπαιον προσηλῶτο ἐπ' αὐτῆς. Ἦτο ὁ Κορβὸλ, ὅστις ὄπισθεν τῆς θύρας ἐκείνης εἶχεν ἀκούσει τὸν μεταξὺ τοῦ Ροδέρτου καὶ τῆς ἀναδόχου του διάλογον. Ἐπροχώρησε μέχρι τῆς πρὸ τῆς κ. Κερμαδέκ τραπέζης καὶ μετὰ φωνὴν ἐπιτακτικὴν εἶπε: Κυρία! μὴ ἀνοίγετε τὸ ἐγγράφον αὐτό. Λάβετε οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς. Ξεσχίσατέ το, καύσατέ το, δότε μοὶ το χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃτε.

Ἡ κ. Κερμαδέκ ὑπέθεσεν ὅτι ὁ ταμίης της εἶχεν ἀπολέσει τὰς φρένας. Τὶ λέγετε, κύριε Κορβὸλ, ἠρώτησε· θέλετε νὰ μὲ ἐμποδίσετε νὰ ἀναγνώσω ἐπιστολήν τοῦ συζύγου μου; Ἄλλ' εἶπε λοιπὸν τρελλός, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα κρούσῃ τὸν κώδωνα.

Ταχέως ὁ Κορβὸλ ἐτέθη μεταξὺ τοῦ ηλεκτρικοῦ κομβίου καὶ τῆς χειρὸς τῆς κ. Κερμαδέκ.

Αὕτη χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν διέτρεξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Α! εἶπε κάτωχρος. Ἐν ὧ, ἄθλιε, διατὶ ἤθελες νὰ μὲ ἐμποδίσῃς νὰ ἀνοίξω τὴν ἐπιστολήν αὐτήν. Κλέπτα!

Πρὶν ἢ περάνῃ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν ὁ Κορβὸλ εἶχεν ἀρπάξει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ τὴν συνέσφιγγε μετὰ τῶν χαλυβδίνων δακτύλων του. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ πνιγμένη ἐζήτησε ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δολοφόνων χειρῶν του.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΣΧΟΥΣΑΣ

ΕΚ ΝΕΦΡΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ

Τὸ ὕδωρ τῶν Ἀθηνῶν χάρις εἰς τὴν ἄγρυπνον τῶν κατὰ καιροὺς δημάρχων μας μέριμναν περιέχει τόσον χῶμα, ὥστε α πλείστα ἐξ ἡμῶν πάσχουσιν ἐκ νεφρικών πόνων, ψαμμιάσεων καὶ λιθιάσεων.

Νομιζομεν ὅτι παρέχομεν ἐκδούλευσιν εἰς τὰς ἀναγνωστρίδας μας, γνωρίζουσαι αὐταῖς ὅτι ἐν Ἀνδρῶν, ἐν τῇ θέσει Σάριζας ὑπάρχει πηγὴ ὕδατος ἀλκαλικοῦ, ὅπερ εἶναι ἐντελῶς ἄγευστον, διαυγές καὶ χωνευτικώτατον, συντελεῖ δὲ μεγάλως εἰς θεραπείαν παντὸς νεφρικοῦ νοσήματος.

Τὸ ὕδωρ τοῦτο μεταφέρεται τακτικῶς ἐνταῦθα ἐντὸς μεγάλων ψιαθωτῶν φιαλῶν καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προαστείου καὶ ἀντικρὺ τοῦ φαρμακείου Τσακαλώτου κείμενον καφενεῖον Κίττου.

Ἐκάστην νταμιτζάνα τιμᾶται δρ. 5.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

M^r. JOHN S. WALKER

Πτυχιούχος τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Χειρουργικῆς Σχολῆς. Δέχεται ἐπισκέψεις ἀπὸ τῆς 9 π. μ. μέχρι τῆς 6 μ. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐν Ὁδῷ Νοταρᾶ, 89 πλησίον τοῦ Νέου Θεάτρου ἐν Πειραιεῖ.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ εἶος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ σιρμού, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικούς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τα μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νοπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἄλλα ποῦ νὰ εὑρῇ τις γάλα ἔθολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσεως ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5 ὡς παρέχον γάλαπαχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νοπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὑψιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὡς φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦσι εὖ προγευματίζωσι παρὰ τῷ κ. Γιαννέτσῳ οὗτος ἐπρομηθεύθῃ καὶ σοκολάταν ἀρίστην καὶ μέλι γνήσιον τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξ οὗ πωλεῖ καὶ εἰς οἰκογενεῖας πρὸς 1,60 τὴν ὀκάν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ εὐωδιστάτου μελιτος κατασκευάζει καὶ ἀντὶ ἄλλου γλυκύσματος τὸ ἰθνηκώτατον τῶν γλυκύσμάτων μας ἀρροπλάτους λουκουμάδες ἐκ ριζαλεύρου. Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὑψιότερων προϊόντων τῆς γαλακτοκομίας τοῦ κ. Γιαννέτσου μετριώταται. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμὰς ἰδιαιτέρας.

Ἄλλ' ἐκείνος παλαιὸν, ἀρρῖζων, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἤρπασε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς κ. Κερμαδέκ ἐν εἴδει κομψοτεχνήματος κείμενον ἱαπωνικὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ αὕτη συνήθως μετεχειρίζετο ὡς χαρτοκοπτήρα, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τὸ ἐδῶθεσεν εἰς τὸν λαίμον τῆς ἀτυχῆς γυναικὸς.

Τὸ θῦμα ἔπεσε πλέον εἰς τὸ αἶμά του, χωρὶς οὔτε κραυγὴν νὰ θυνηθῇ νὰ ἐκβάλῃ.

Ὁ ἄθλιος ἤρπασε τότε ἐκ τῶν ψυχρῶν τῆς χειρῶν τὸ ἐγγράφον, τὸ ἔρριψεν ἐντὸς τῆς θερμάστρας καὶ τὸ ἀφῆκε νὰ καθ' ἕως ἐντελῶς ἀποτεφρώσεως. Μετὰ ταῦτα ἔτρεξε πρὸς τὴν εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν ἄγουσαν θύραν. Ἄλλὰ πρὸ αὐτῆς ἔστη ὡς ἀπολιθωθείς.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ὡχρὰ, ἀκίνητος ὡς νεκρὰ ἔστατο ἡ Μαγδαληνὴ. Εἶχεν ἴδει τὰ πάντα. Ἡ θυγάτηρ εἶχε παρευρεθῆ ὡς μάρτυς εἰς τὴν δολοφονίαν τῆς μητρός. Ἦτο λοιπὸν χαμένος. Τὸ καταχθόνιον σχέδιον, ὅπερ εἶχε συλλάβει, καθ' ἣν στιγμὴν ἔστατο καὶ ἤκουε τὸν διάλογον τοῦ Ροδέρτου μετὰ τῆς κ. Κερμαδέκ, κατεστρέφετο. Ἠσθάνθη παραφροσύνην, μέθην, μανίαν ἐγκληματικὴν. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃ καὶ αὐτὴ, διανοήθη. Καὶ ἤρπασε τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ νέου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν αὐτοματικῶς, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ὑπερμέτρως ἠνεφγμένους καὶ προσηλωμένους ἀπενῶς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς του στίλβον φονικὸν ὄργανον. Ἀφ' ἧς ἔστη ὡς ἀπολιθωθείσα. Ἐφαίνετο ὡς ἄγαμα.

Ὁ ἄθλιος τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὅστις ἐφαίνετο ξένος μᾶλλον ἢ ἰδικός της· τόσον ἦτο ἀνάσθητος.

Α! εἶπεν ὁ ἄθλιος, καὶ ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως. Εἶσαι ὑπὸ τὴν δυνάμιν μου. Καὶ ἀληθῶς ἡ νεῆνις ἐκ τοῦ φόβου, ἐκ τῆς ταραχῆς, ἐκ τῆς φρίκης εἶχε καταβληθῆ ὑπὸ καταληπτικοῦ ὕπνου ἢ μᾶλλον ληθάργου.

Κοιμήσου, τῆ εἶπεν ὁ ἄθλιος, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτακτικοῦ τόνου, δι' οὗ τῆ εἶχεν ἐπιβάλει τὸν ὕπνον πρὸ τριμηνίας ἐν τῷ περιπτέρῳ τῆς ἐπαύλειος. Ἐννοήσας δὲ ὅτι ἡ κόρη ἦτο ἤδη ἐντελῶς ὑπνωτισμένη προσέθηκε: Μαγδαληνὴ! Ὅταν ἐξυπνήσῃς ἐνθυμήσου καλῶς ὅ,τι εἶδες νὰ γίνεται ἐδῶ. Ἡ μήτηρ σου ἦτο μόνη μετὰ τοῦ Ροδέρτου Δερός, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεψας τῆς ἐκκλησίας. (ἀκολουθεῖ.)